

SEHPADAKİ ÜLKÜCÜLER

12 Eylül 1980, saat 04.00'da dönemin Genelkurmay Başkanı Kenan Evren ve Kuvvet Komutanları tarafından ülke yönetimine el konulmuş, siyasi partiler kapatılmış, yoğun bir cadı avına çıkılmıştı. İhtilal mantığı sağ sol demeden adeta insanların üzerinden bir silindir gibi geçmiş, kimileri asılmış, kimileri işkence ile hayatını kaybetmiş, bir çok insan sakat kalmış, binlerce kişi de hapishanelerde ömrünü tüketmişti.

Bir sağdan bir soldan mantığı ile başlayan idam altındaki cinayetlerde 18 sol görüşlü, 9 ülkücü idam edildi.

12 Eylül'ün üzerinden tam 31 yıl geçti. Geçtiğimiz günlerde 12 Eylül döneminde idam edilen Mustafa Pehlivanoğlu ile ilgili bir takım iddialar yeniden ısıtılarak gündeme getirilince biz de Pehlivanoğlu ile birlikte asılan diğer 8 Ülkücü genci de bu vesileyle hatırlatmak ve onların sehpaya giderken son anlarını, aileleri ile paylaştıklarını tekrar hatırlatmak istedik.

Mustafa Pehlivanoğlu, 7 Ekim 1980, Cevdet Karakaş, 4 Haziran 1981, İsmet Şahin, 20 Ağustos 1981, Fikri Arıkan, 27 Mart 1982, Cengiz Baktemur, 2 Mayıs, 1982, Ali Bülent Orkan, 13 Ağustos 1982, Ahmet Kerse, 31 Ocak 1983, Halil Esendağ, 5 Haziran 83, ve Selçuk Duracık da, 5 Haziran 1983 tarihinde 12 Eylül adaletinin (!) yağlı organlarıyla şehitlik mertebesine ulaştılar. İnfaz edilirken bile tekbir getiriyordu

Ahmet Kerse

Gaziantep'te sağ görüşlülerin öldürülmesinin intikamını almak için, sigara alma bahanesiyle girdiği sol görüşlü bakkal sahibini 22 Mayıs 1979'da öldürme iddiasıyla idam cezasına çarptırılan Ahmet Kerse, 1980 yılı Şubat ayında Kilis'te yakalanarak gözaltına alındı. Çıkarıldığı 12 Eylül mahkemelerinde, bütün şahitlerin, aleyhine ifade vermeleri neticesi tutuklandığı bir yargılamadan sonra, 8 Temmuz 1981 tarihinde idam cezasına mahkum edildi. 31 Ocak 1983'te infaz edildi. Adana 1 Nolu Sıkıyönetim Mahkemesi'nin verdiği karar, askeri yargıtayca onaylanınca infaz; Gaziantep Cezaevi'nde gerçekleştirildi. İnfaz, onay kararının Resmi Gazete'nin mükerrer sayısında yayınlandığı 28 Ocak gününden bir buçuk gün sonra gerçekleştirildi. 25 yaşında idam edilen Gaziantep'li Ahmet Kerse, ODTÜ'nün Gaziantep Eğitim Enstitüsü 1. sınıf öğrencisiydi.

Uykudan uyandırıldı

İdam cezasına çarptırılması üzerine ölüme mahkum edilen diğer sanıklar gibi ayrı bir hücrede tutulan Ahmet Kerse, asılarak infaz edilmek için 31 Ocak 1983 günü saat 03.30'da hücrelerinden alındı. Hücre dışına çıkartılan Kerse'nin 'uykudan uyandırılmış olması nedeniyle bir mahmurluğunun mevcut olduğu, ilk önce bir irkilme görüldüğü' belirtilen infaz tutanağında, kısa bir süre sonra da heyecan ve tedirginliğin göze çarpmadığının tespit edildiği ifade edildi. Tutanaklara göre Ahmet Kerse, hükmün infaz edileceği yere çok yakın koridorda, daha önceden hazırlanan masa başına oturtuldu ve hakkındaki idam kararının onaylanıp, infazının Resmi Gazete'de yayımlandığı bildirildi.

İnfaz günü görüşmeci masası alınmış

İnfaz tutanağına göre, Kerse 'Ben gecenin bu saatinde kaldırılıp buraya getirilmemin nedenini ilk başta, yani uyandırıldığım anda hissettim. Keza; bir gün öncesinden, yani sabahleyin hücrenin bulunduğu kısımdaki eşyaların alınmasından dolayı hissettim. Bu saatte uykudan uyandırılınca vaktin geldiğini anladım' dedi.

Kerse'nin, konuşması sırasında heyecan ve direnmeye yönelik bir reaksiyon göstermediği yazılan tutanakta, yüz mimiklerinde bir değişikliğin olmadığı da, kayıt altına alındı.

Son mektubu ailesine verildi

Ahmet Kerse'ye 'son arzusu'nun olup olmadığı ve mümkün olan arzularının yerine getirileceğinin bildirilmesi üzerine babasına mektup yazmak istediği belirtilen tutanakta, iki sayfalık mektubun, incelenmek üzere Gaziantep Cumhuriyet Savcılığı'na alıkonulduğu yazıldı. Ancak 'Gözlemci', mektubun daha sonra ailesine verildiği bilgisini aldığını söyledi.

İstemi üzerine getirilen din görevlisiyle selamlaşıp, görüşen Kerse, tutanaklara geçen son sohbetinde "Dini vecibelerimi yerine getirmek istiyorum. Ancak; uykudan yeni kalktığım için, abdestim yoktur. Abdest aldıktan sonra bu işe başlamak istiyorum" dedi.

İdama giderken "devlete zeval gelmesin" dedi

Din görevlisinin 'Allah hiçbir kulunu merhametinden ve şefkatinden yoksun bırakmasın' sözünü tekrar ettiği belirtilen Kerse'nin, dini vecibesini 'Allah, devlete ve millete zeval vermesin' sözüyle tamamlandığı anlatılan tutanakta, Kerse'nin "Son olarak arkadaşlarım, cezaevi personeli namına cezaevi müdürü ve cezaevi başgardıyanı ile vedalaşmak, helalleşmek istiyorum" dediği, isteminin de yerine getirildiği yazıldı.

Veda amellerin hitamı sonunda sanki 'buyurun gidelim' dercesine bir hava ve duruma girdiği müşahade edildi, akabinde kollarını arkaya alarak en ufak bir direniş dahi göstermeden kelepçelerinin takılmasını bekledi. Kelepçeler takılarak ölüm cezasının, asılacağı sehpanın yerine getirileceği kısma hareket edilerek sehpa saat 04.13'de çıkarılarak, ip boynuna geçirildi. Hükümlü son söz olarak duasını yapacağını belirtmesi karşısında kendisine duasını yapması için müsaade edildi. Hükümlü 'Allahu Ekber' sözcüğünü üç defa tekrarladıktan sonra, dini inançlara göre duasını tamamlamasına müteakip cellat tarafından sandalyesi alınmak suretiyle asıldı. Ceset 20 dakika ipte asılı kaldığı süre içerisinde doktor tarafından muayenesi yapıldı, öldüğü tespit edildikten sonra saat 04.33'de ceset yere indirildi. Hükümlünün asılmasını müteakip cesedin evvela bir gerilim akabinde kasılmayla birlikte ayaklarının hafif açılmasıyla dizden itibaren yukarıya doğru çekme meydana geldi. Ölümü müteakip diz bağlarının gevşeyerek ayaklarının dizden itibaren sarktığı, ağızdan sıvı mayinin geldiği tespit edildi.

Son mektubu babasına yazdı: Belki son satırlarım olacak

"Rahman ve rahim olan yüce Allah'ın adıyla" diye başladığı son mektubunda babasına seslenen Ahmet Kerse, "... Değerli babacığım, sana bu mektup belki son mektubum, son satırlarım olacak. Birgün hepimizin çıkacağı o ilahi huzura çıkacağız. Ölüm her kula borçtur. Ancak yüce Allah hayırlı ölüm ve imanla gitmek nasip etsin. Size son sözüm 'benim ölümüm ancak ve ancak Allah rızası için, vatanımın ve milletimin, devletin yok edilmek istendiği bir zamanda, sahipsiz iken sahip çıkmak ve Allah rızasına kavuşmaktır. Şunu herkes bilsin. Ölümümünden kimseyi sorumlu tutmayın. Kimseye kırgın ve dargın değilim. Beni seven, soran herkes hakkını helal etsin. Yüce Allah bize şöyle buyurur: Andolsun ki sizi can, mal, evlat ve sabırla imtihan edeceğim'... Muhterem babacığım. Başka yazacak bir şey bulamıyorum. Zaten dünya adına konuşma ve yazma 'fitne doğurur'. Benim amacım Türkiye'mde fitne, küfür, kızıl emperyalizmin oyunlarını bozmak. Şu cennet vatanı ikinci bir Afganistan gibi kale yaptırmamak içindi. Şimdi Allah ve onun kutlu yolcularına teslim ediyorum. İsim yazmaya gücüm yok. Tüm aile fertlerine, anama, akrabalarım, soranlara ayrı duygularla selam eder, Allah'tan rahmet ve hidayet dilerim. Esselamün aleyküm ve rahmetullah ve berekatuhu."

Oğlun Ahmet Kerse

Ali Bülent ORKAN

Aslen Bolu Mudurnu'lu olan Ali Bülent Orkan, Ankara'nın Etlik-Aşağı Eğlence semtinde oturuyordu. İncirli Lisesi'nde gece bölümü öğrencisiydi. 1980 öncesi meydana gelen bazı olaylardan dolayı yargılandığı 12 Eylül mahkemelerinde idam cezasına çarptırıldı. Kapatıldığı Mamak Askeri Cezaevi'ndeki ölüm hücresinden sabaha karşı alınarak götürüldüğü Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nin infaz bahçesinde sabaha karşı asılarak şehit edildi.

Adalet Bakanı ikna olmuştu ama

O dönem Ali Bülent Orkan'ın avukatlığını yapan Şevket Can Özbay, “Destanlaşan Ülkücü Hareket” isimli kitapta sağlık sorunları bulunan Ali Bülent Orkan'ın idam edilmemesi için çok mücadele ettiğini belirterek o günleri şöyle aktarıyor: “Orkan'ın kurtarmak için dönemin Adalet Bakanı Cevdet Menteş'in evini gece 24.00'da kapısını zorla kırarak bastım. Başında takke, üstünde geceliği ile karşıma aldım. Müvekkilimin sağlık sorunları olduğunu, asılamayacağını anlattım. Önce kızdı, epey münakaşa ettik fakat beni dinleyince ikna oldu. Kalktı, giyindi, beraber Adalet Bakanlığı'na gittik. Orada bana idamı durduracağına dair söz verdi. Eğer o idam dursaydı, diğerleri de dururdu. Ama daha sonra Kenan Evren'le görüştüğten sonra sözünde durmadı”

Son mektubunu hala bana vermediler

Özbay, kitapta Orkan'ın idamını da anlatıyor ; “O gün akşama kadar birilerine ulaşip idamı engellerim diye koşuşturdum. Ama herkes benden kaçıyordu. Son anda beni aradılar. Kardeşimle birlikte bir arabaya atlayıp Ulucanlar Cezaevi'ne gittik. Önce tüylerim ürperdi. Çünkü ambulans ve içinde bir tabut gördüm. ‘Acaba biz gelmeden astılar mı?’ diye korktum. Sonra baktım ki, cezaevi avlusunda darağacı hazırlanıyor. İçeri girdim. Orkan, çok şık giyinmişti. Çakı gibi olmuştu. Doktorlar ona, ‘Başın ağrıyor mu, midende bir sorun var mı, boğazın ağrıyor mu?’ diye sorular soruyorlardı. O ise sağlık sorunları olmasına rağmen hepsine ‘hayır’ diye yanıt veriyordu. Doktorlar, ‘Peki bu soruları niye sorduğumuzu merak etmiyor musun?’ deyince, ‘Sohbet için olmadığını biliyorum herhalde. Beni idam edeceksiniz. Ama merak etmeyin turp gibiyim. Hepinizden sağlıklıyım’ yanıtını verdi. Sonra imamla tövbe duası okudu, namaz kıldı, abdest aldı. Bana ‘Arkadaşlarıma, anneme çok selam söyleyin. Düğüne çıkar gibi olduğumu söyleyin’ dedi. Sonra oturdu bana son bir mektup yazdı. Ama onu bana vermediler. Halen de vermiş değiller. Orada işlediği iddia edilen suç ile ilgili çok önemli şeyler olduğunu düşünüyorum. Sonra bir nara attı ve ‘Avukatımı öpebilir miyim?’ dedi. İzin verdiler. Beni alımdan öptü. Sonra beyaz önlüğü giydi. Celladı kabul etmedi. Boynuna ilmiği kendisi geçirdi ve hemen tabureyi tekmeledi. O yüzden ölümü çok gecikti. Ben karşısına geçtim, halen sağdı. ‘İçinden Ayet el Kürsü’yü oku’ dedim. Ben sesli okudum, o dudaklarını kıpırdatarak okudu.”

Salıverirler sandık

Ali Bülent Orkan ile ilgili “Onlar Diridirler” isimli kitapta ise Yazar Remzi Çayır o dönem görevli bir gardiyanın şu sözlerine yer veriyor: “Bize gelmezden önce emniyette uzun süre kalmış. Ne olduysa orada olmuş. Günahları boyunlarına çok eziyet etmişler. Akla gelmedik kılıklara sokmuşlar. İnsanın hafızasının almayacağı yollarda yürütmüşler. Demek akıl dayanmadı, tahammül sınırı çatladı, beyin iflas etti. Şimdi biraz akıllı. İlk geldiğinde zır deliydi valla. Otur dersin oturmaz, kalk dersin kalkmaz. İsmi bile zor söyledik. Bir yeri imza atması gerekiyordu. Dilimizde tüy bitti, imza atmadı. Hele gözlerini görecektiniz. Fıldır fıldır oynuyordu. Hücrede eğitim yaptırmaya kalktılar. Milleti duymuyor ki... Hep gözlerinin beyazı ile bakıyor insanların yüzüne. İdam alırken bile kafası yerinde değildi. Biz diyorduk ki, deli raporu verirler, salıverirler. İlk celsede aldı idamı, hemen de onaylandı.

Bir isteğin var mı? Vatan sağolsun

FİKRİ ARIKAN

Çorum'un Alaca kazasından olup 32 yaşındaydı. Ankara Türközü Bademlidere semtinde oturuyordu. Ankara'da cereyan eden bir takım olaylara karıştığı iddiasıyla tutuklanarak Mamak Askeri Cezaevi'ne kapatılmıştı. Yargılandığı 12 Eylül mahkemelerinde “idam”ına karar verildi. 27 Mart günü, sabahın ilk saatlerinde Mamak Cezaevi'nde asılarak şehit edildi. Cenazesi, Ankara Karşıyaka Mezarlığı'na defnedildi.

İdam hücresi

Askerler, Fikri Arıkan'ı kaldığı hücreden alıp, "ıdam hücrelerine" götürdüler. Son arzusu arkadaşları ile helalleşmekti. Hücreleri tek tek gezip, "Hakkınızı helal edin. Bana bir fatiha okuyun, yeter" dedi. İdam edildiği gün tutukluların yanına giden askerler, "sakindi" dediler: Soğukkanlı davrandı. Kendisine "Bir isteğin var mı?" diye sorulduğunda "Vatan sağolsun" cevabını verdi. Mamak Askeri Cezaevi'nde hücreler tıka basa dolmuştu. 5 metre karelik, içinde tuvalet ve banyo bulunan 2 kişilik hücrelerde 4'er kişi kalıyordu. Üstelik, bu ufacık mekanlarda geçmişte birbirlerine kurşun sıkan insanlar birlikte yaşıyorlardı. Askeri yönetim, kendince "Karıştır, barıştır" metodu uyguluyordu! Bu hücrelerde kalanlardan biri de Topraklık'taki "Çuval cinayeti" sanıklarından Fikri Arıkan'dı. Hücresi, A Blok, Tecrit 2 Arka Bölüm 9 numarada bulunuyordu. İdam cezasına çarptırılmış, infaz gününü bekliyordu.

Meclis'te onaylandı

Beklenen oldu. Arıkan'ın idam cezası Meclis'te onaylandı. Onay yazısı da Mamak Askeri Cezaevi'ne ulaştı.

Askerler, Fikri'yi kaldığı hücreden almak için geldiler.

İdam hücrelerine götürülecekti.

Mamak'taki "ıdam hücreleri" tek kişilikti. İçinde elektriği yoktu. Hükümlünün intihar etmesini önlemek için gerekli her türlü tedbir alınmıştı. Bu hücrelerin bütün duvarları deri ile kaplıydı.

Askerler, "gidiyoruz" dediler

Fikri, idama gittiğini anlamıştı. "Olur" cevabını verdi:

- Biliyorum, beni idam edeceksiniz. Ancak, izin verin de arkadaşlarımla son olarak görüşeyim. Onlarla helalleşelim, daha sonra gidelim. Askerler, bu talebi kabul ettiler. Fikri Arıkan, bütün hücreleri tek tek gezdi. Arkadaşlarının elini sıktı. Onlardan da haklarını helal etmelerini istedi. Fikri Arıkan, idama giderken bütün Ülkücüler demir parmaklıklara yapışmıştı. Buğulu gözlerle, O'nun koridordan çıkışını izlediler. Fikri, o geceyi "ıdam hücrelerinde" geçirdi...

27 Mart 1982'de idam edildi

Askeri yönetim, idam cezalarının infazında alabildiğine ısrarlıydı. Nitekim, Milli Güvenlik Konseyi Başkanı Kenan Evren, 3 Ekim 1984'te Muş'ta yaptığı bir konuşmada "Hainleri asmayıp da besleyecek miyiz?" diyordu. O'nun bu sözleri sağda olsun, solda olsun bütün gençlerin belleklerinde yer etti.

Asıl cennet burası

CEVDET KARAKAŞ

Tarihler 4 Haziran 1981 gününü gösterirken sabaha karşı Elazığ Merkez Kapalı Cezaevi'nde Ülkücü Hareket'e mensubiyet şuuruyla bağlı olmaktan gayri bir suçu olmayan Cevdet Karakaş'a karşı hüküm verilmişti. Kalem kırılmış, idam denilmişti. Aslı astarı olmayan, Elazığ'da bir avukatın öldürülmesinde faili meçhulü ortadan kaldırmak isteyenler gözlerini Cevdet'e çevirmişlerdi. İşkenceler... Yine de kabul ettirememişlerdi kendi işlemediği suçu Cevdet Karakaş'a...

"Güllerin Solduğu Gün" isimli kitabında Yazar Ahmet Haldun Terzioğlu, Cevdet Karakaş'ı şöyle anlatıyor: "Elazığ'lı bir yiğit Ülkücü. Ailesi, ekmek için Almanya'yı "Acı Vatan" belleyenlerdendi. Aile orada kalmış, kendisi dönmüştü. Buraya dönmüştü ama burası bir başkaydı. Tam bir alev topu! Tam kavganın içinde. Memleket parsellenmişti adeta. Girilemeyen sokaklar, mahalleler, okullar hatta kentler vardı. Kabul edilemez bir "kurtarılmış bölge" propagandası ile ülkeyi işgale hazırlama provası yaşıyorlardı. Karşı gelenler de, düşman, faşist ilan ediliyordu. Öylesine güçlü bir karanlık yol hareketi yapıyorlardı ki basını

büyük ölçüde ele geçirmişler, yayınları ile insanların beyinlerini yıkıyorlardı. "Gelince, gördüklerime şaşırdım kaldım! Ne oluyor bu adamlara ?" dedim. "Bunlar ne istiyor?" Dediler ki, "Bunlar Türkiye'de kanlı bir devrim yapmak, Türkiye'yi komünist yapmak istiyorlar." İnanamadım.

Bu nasıl iş kardaş?

"Bu nasıl iş kardaş? Almanya iki parça biliyorsunuz. Doğu ve batı. Doğu komünist. Berlin'i ikiye bölen bir duvar var! 'Utanç duvarı' diyorlar adına. Yüksek, kalın bir duvar. Tel örgülerle çevrili. Silahlı askerlerin sürekli beklediği nöbetçi kuleleri var üzerinde. Bunu kimler yapmış bilir misiniz ? Doğudaki komünist yönetim. Peki, niye yapmışlar? İnsanlar kaçmasın diye. Evet! İnsanlar komünist Doğu Almanya'dan kaçıyor. Peki, madem ki orası cennet, neden kaçıyorlar kardaş?" Demek ki cennet değildi orası. "Asıl cennet burası" diyordu hep. Almanya'dan dönmüştü. Anlatıyor, alay ediyordu. "Sizde hiç akıl yok" diyordu. "Ah mümkün olsa da sizi şöyle belli bir süreliğine oraya göndersek! Çok değil! Yalnızca bir ay! Bir ay kalın bakalım komünist bir ülkede, görün başınıza neler gelecek? Ben biliyorum ne olacağını! Bir daha komünist olmaya tövbe edecek, imana geleceksiniz."

Bir gün kendini hücrede buldu. Yargılanıyordu ve hakkında idam isteniyordu. Bağırıyor, baş kaldırıyordu. "Suçsuzum" Elazığ barosu karar almıştı. Davasını üstlenmeyeceklerdi. Çaresiz kendi kendini savunacaktı mahkemede. Oysa ne umutlarla dönmüştü memleketine...

Alnımıza böyle yazılmış

Cengiz BAKTEMUR

Malatya'nın Doğanşehir ilçesine bağlı Polat köyünden olup 20 yaşındaydı. Ailece, Doğanşehir'de Yeni Belediye Garajı'nın yakınında Doğu mahallesinde oturuyorlardı. Liseyi yeni bitirmişti. Doğanşehir'de meydana gelen bir olaya adı karıştığı için tutuklanıp cezaevine kapatıldı ve 12 Eylül Mahkemeleri'nde yargılanarak idam cezasına mahkum edildi. 2 Mayıs 1982 tarihinde, sabahın erken saatlerinde Elazığ Kapalı Cezaevi'nde asılarak şehit edildi. Mahkemede idam cezasına çarptırıldığını öğrenen annesi, ruhi bunalım geçirdi. Şehadetinden sonra da felç oldu. Cenazesi, Doğanşehir Mezarlığı'na defnedildi.

"Destanlaşan Ülkücü Hareket - "Şehitler Ölmez" isimli kitapta, Cengiz Baktemur'un annesi bakın oğlunu nasıl anlatıyor: "O öyle bir evlattı ki idam edileceği günü bildiği halde 'Ana yeter ki sen üzülme, alnımıza böyle yazılmış' diye konuşup beni teskin etmeye çalışırdı, yüzlerce mektubu geldi ama hiç birinde isyan yoktu... Gittiği yolun hak yolu olduğunu yazardı ve bize üzülmememizi söylerdi. Öyle söylerdi ama ana yüreği bu, nasıl dayansın ki, her ziyaret sonrası eve gelir ağlardım... Düşünsenize, doğurup büyüttüğünüz, sütünüzle belli bir zamana getirdiğiniz evladınız ipe gidiyor. Benim oğlumun idamlık olacak bir şeyi olmadı. Ama onu aldılar elimizden... Allah onları kahretsin... Bilmiyorum daha ne denilebilir ki? Oğlumun yanına her hafta giderdim.

İhtilalin ilk aylarında görüşemedik ama biraz zaman geçtikten sonra görüşler başladı. Her görüşte ana sakın ağlama, ben suçsuzum derdi. Bir gün yine ziyaretine gittim. Yeni askerler ve gardiyanlar gelmişti. Beni içeri almak istemediler. Yalvardım, yakardım ama söz dinletemiyordum. O sırada kendimi kaybedip feryad figan bağırış, ağlamışım. Oğlum benim sesimi duyup, 'benim anamın sesi bu, n'olur onu içeri alın' demiş; ve nice yalvarmadan sonra içeri girdim, oğlumla karşılaştığımda 'ana sen niye öyle ağlıyorsun, sakın ağlama, Peygamberler bile çile çekmiş, bizim de çekeceğimiz çile varmış' diye konuştu. Yine böyle bir görüş günüydü. Henüz idam kararı çıkmamıştı. Bu görüşmeden 26 gün sonra yavrum idam edildi.

Allah şahidim, asker öldürmedim

İsmet ŞAHİN

Bir askeri öldürmekle suçlanan ve idam edilen İsmet Şahin'in hikayesini de yine "Onlar Diridirler" isimli

kitabında Remzi Çayır şöyle anlatıyor: “Trabzon’da doğup büyümüş. Derken bir takım çekişmeler ve düşmanlıklar baş göstermiş. Çareyi İstanbul’a gelmekte bulmuşlar. İstanbul gibi bir yerde hayvancılık başlıca geçimleri. Yedi çocuk babasıdır. Kardeşlerini de yanına almış, hayatta helal bir lokma yutmak için çırpınmaktadır. Kaçıp kurtulduğunu sandığı bela burnunun dibinde bitmiştir. Adım adım takip edilmektedir. Polis ve sıkıyönetime bir ihbar gitmiştir. Şu semtte, şu caddede, şu no.lu evde Dev - Sol militanları barınmaktadır. Bu ev hücre evi olarak kullanılmaktadır. Yetkililerin bilgilerine sunulur! Adı geçen ev İsmet Şahin’e aittir. Ev polis ve asker kordonu altına alınmıştır. Derken hiç hesapta olmayan bir çatışma! Kim sıktı, ne diye sıktı bilinmez. Sonradan İsmet de hadisede bir tek kurşun bile sıklmadığını her yerde gözü yaşlı anlatacaktır. Bir asker ölmüştür. Fail de İsmet Şahin’dir. Selimiye cezaevinde hücrenin birinde vicdan sancıları içinde kıvrınmaktadır. İşlemediği bir suçtan dolayı cezaevindedir. Üstelik rüyasında görse tetik çekemeyeceği bir insan öldürülmüştür. Hep kendi kendine konuşur durur. Durmadan Allah’a niyaz... Yüce mevlaya dileğini ve içini açar... ” Yarab, sen de bilirsin ki ben bu hadisenin içinde değilim. Ben Türk askerini vuramam. Hem ne diye vurayım? O benim kardeşimdir, o benim insanımdır. Nasıl oldu da ben böylesi bir vakanın içine düştüm? “Başka bir davadan daha yargılanmaktadır. İki davadan da hakkında idam talebi bulunmaktadır. Söylediği şu söz onun azap derecesini gösterir: ‘Asılacaksam diğer hadiseden dolayı asılayım. Yoksa alakam olmayan bir Türk askerini vurmaktan ötürü idam olunmak istemem’ ne yazıktır ki vicdanına kimseler kulak vermemiştir. Selimiye cezaevinden Maltepe cezaevine nakledilir. Marksist düşüncenin naylon askerlerinden illallah demiştir. Nefreti büyüktür. Ülkücü arkadaşların koğuşunun kapısında şöyle yalvarır : ‘ne olur beni onların içine itmeyin. Ben ölürüm. Ben inanmayan insanlarla yapamam. Ben suçsuzum. Vallahi askeri ben öldürmedim. Kucak açın bana’. Alıyorlar koğuşa. Arkadaşların tereddüdü şundandır; Asker katili olarak lanse edilmiş birine kapı açmak yanlış olur. Ona ilgil göstermek doğru değildir. Hep namaz hep niyaz. Maltepe cezaevinde geçen bir hadiseyi nakletmek istiyorum. Yedi çocuk babasıdır. Görüş günüdür. En küçük çocuğu, kapıda duran rütbeliye uzun süre bakar. Daha çocuktur o. Sonra karar verir. Elindeki elli lirayı rütbeliye uzatarak, ‘Amca al şu parayı da babamı bırak ne olur!’ Küçük çocuğun bu hareketine tanık olan herkes sadece güler. Hem de kahkahalarla. Çocuktaki büyük sevgiyi ve baba hasretini akıllarına bile getirmeden gülerler. Cumhuriyet’te Mustafa Ekmekçi, onun Selimiye’deki halini birkaç satırla anlatır. Selimiye cezaevine girip çıkan bir yazar çizerin gözlemlerine tercümanlık eder Mustafa Ekmekçi. ‘İsmet daim Kur’an’la hasbihalde’ İdam alır, idam cezası onaylanır. Dosyaya son mühür de vurulur. Bir gece Paşakapı cezaevine götürülür ve cezası infaz edilir. Son anlarında bile tekrarladığı bir sözü vardır: ‘Allah şahidimdir ki ben asker öldürmedim’

İdamlarda bulunan İmam anlatıyor: Cellatlarından helallik aldılar

Selçuk DURACIK

21 yaşında ve evli olan Halil Esendağ, Manisa’nın Saruhanlı kazasına bağlı Gözlet köyündendi. 3 Haziran tarihinde, hakkındaki idam cezasını sabaha karşı infaz edildiğine dair Radyo ve TV’den yayın yapılmasına rağmen polisler tarafından cezaevinden alınıp Emniyet Müdürlüğü’ne götürüldü. Burada, “itiraf” etmesi için iki gün boyunca akıl almaz işkenceler yapıldı ve 5 Haziran günü Buca Cezaevi’ne geri getirilip sabahın ilk saatlerinde asıldı.

Yugoslavya göçmeni bir ailenin çocuğu olup 22 yaşındaydı. Ailece, Manisa’nın Turgutlu ilçesinde oturuyor, seyyar satıcılık yapıyordu. Selçuk Duracık, polisler tarafından arandığını öğrenince kendiliğinden giderek Emniyet’e teslim olmuş fakat yargılandığı 12 Eylül’ün hukukunu uygulayan İzmir 2. Nolu Askeri Mahkemesi tarafından idam cezasına çarptırılmıştı. 3 Haziran günü, idam edildiğine dair haberler radyoda yayınlanırken İzmir Emniyet Müdürlüğü’nde işkence ile yeni ifadeler almaya çalışıyorlardı. İki gün sonra Buca Kapalı Cezaevi’nde sabaha karşı asılarak şehit edildi.

Halil Esendağ ile yine aynı akibeti paylaşan dava arkadaşı Selçuk Duracık’ın idamlarında bulunan Abdullah Hoca anlatıyor:

“Ne mutlu onlara... Allah’ın izniyle onlar şehittir... Her hareketlerine şahit oldum. Ruhlarını nasıl teslim ettiklerine şahit oldum. Tekbir getirerek, Kelime-i şehadet getirerek ölüme yürüdüler. Bir akşam, sivil memurlar ellerinde telsizlerle evime gelip, ‘Hocam, bir nikahımız var. Nikah kıymaya gelir misin?’ dediler. Otomobillerine binip Buca Cezaevi’nin önüne gelmiştik. Her taraf asker doluydu. Cezaevinin kapısından girince, infaz yapılacağını anladım. İnfaz heyetinin bulunduğu salona götürüldüm. Savcılar, hakimler, komutanlar, doktorlar, infaz görevlileri oradaydı. Orada bulunanların bir kısmı, heyecanlı bir telaş içindeyken, bir kısmı da üzüntülüydü.

Taş gibiyiz

Bir müddet sonra, görevliler elleri arkadan kelepçeli olan iki genci getirdiler. Üzerilerinde ayak bileklerine kadar uzanan kolsuz beyaz bir giysi, başlarında beyaz namaz takkesi, ayaklarında beyaz çorap ve terlik vardı. ‘Selamün Aleyküm’ diyerek içeri girmişlerdi. O an çok şaşırılmışım. Onları sanki çok eskiden beri tanıyordum... Orada bulunanların çoğu onlarla helalleşti. Hücrelerinde yazdıkları vasiyet mektuplarını İnfaz Savcılığı’na teslim ettiler. Heyet huzurunda doktor, ‘Sağlık şikayetiniz var mı’ diye sorduğunda ikisi de, ‘Elhamdülillah taş gibiyiz. Hiç bir şikayetimiz yok’ dediler. Son arzuları sorulduğunda ikisi de cenazelerinin ailelerine teslim edilmesini istemişti. Telkinde bulunmak için yanlarındayken bana çok saygılı davrandılar.

Gözleri parlıyordu

Kendilerine, ‘Kardeşlerim, her insan bu dünyada farklı bir kaderi yaşamaktadır. Dünya bir imtihan koridorudur. Ölüm, ahiret hayatına açılan bir kapıdır. Ne mutlu Allah’a iman ederek bu imtihanı tamamlayanlara’ dediğimde gözlerine bakmışım. Gözleri sevinçle parlıyordu. ‘Az sonra Allaha kavuşacaksınız’ dedim. ‘Biliyoruz Hocam, biliyoruz; dostlarımıza söyleyin, ölümümüze üzülmesinler’ demişlerdi. İkişer rekat namaz kıldılar. Ellerini kaldırıp, son dualarını yaptıkları o anı unutamıyorum... Yüzleri o kadar nurlanmıştı ki... Az sonra görevlilerle infazın yapılacağı bahçeye çıktık. Bahçe projektörlerle aydınlatılmış, ortalık gündüz gibiydi. Sehpalar kurulmuş yağlı urgan parlıyordu. Ürpertici bir manzara vardı... Az sonra iki genç insanın dünyaları değişecekti. Bir an, kendimi onların yerine koydum... Altmış beş yaşında, dünyadan alacağım fazla bir lezzet de kalmadığı halde, çok korkmuştum... Heyecandan elimin, ayağımın titrediğini hissediyordum. Böyle bir anda korkmadan, heyecanlanmadan normal olabilmek, kamil bir imana sahip olmayı gerektirirdi...

Tebessümle başını salladı

İnfaza önce Selçuk’tan başlandı. Selçuk’un yaftası boynuna asılmıştı. Sehpaya yürümeden göz göze gelmiştik. ‘Allah’a gidiyorsun Selçuk!’ demiştim. Tebessümle başını salladı... Tekbir getiriyordu. Sehpanın altındaki tabureye çıktı. Cellat, boynuna urganı geçirirken, Selçuk, Cellat’a bir şeyler söyleyince cellat, bir an durakladı. Selçuk, sürekli Kelime-i şehadet getiriyordu. Cellat, tabureye vurduğunda, Selçuk urganda asılı olarak bir sağa, bir sola sallanıp, kıbleye doğru boynu bükük bakar halde ruhunu teslim etti. Bir müddet asılı bekletildikten sonra, Savcı askerlerin de yardımıyla, Selçuk’un boynundan urganı çıkardı... Selçuk’u bir masaya yatırdılar. Gözleri bir başka aleme bakıyordu. Gözlerini kapatıp ona Yasin okudum... Daha sonra Halil’i getirdiler. Onun da boynuna yafta takılmıştı.

Kibleye bakar halde

Ona da, ‘Halil, Allah’a gidiyorsun’ dedim. O da, tebessümle başını sallayarak, ‘Biliyorum Hocam!’ diye karşılık verdi ve tekbir getirerek sehpaya yürüdü. Urgan boynuna geçirilirken o da cellata bir şeyler söyledi. Cellat, aynı tavrı göstermişti. Kelime-i şehadet getirirken cellat tabureyi ayağının altından çekti. Halil de Selçuk gibi boynu bükük kibleye bakar halde ruhunu teslim etti. Halil’in de boğazından urganı Savcı çıkardıktan sonra, masaya yatırdılar. Halil’in de gözleri açıldı; sevinçle uzaklara bakıyordu... Gözlerini kapatıp, ona da Yasin okudum. Mesleğim gereği nice ölü görmüştüm; fakat bunlar hiç ölüye benzemiyordu... Onlarda yorgun bir mü’minin uyku hali vardı. Selçuk ile Halil’in, cellata ne söylediklerini merak ediyordum. Duvarın kenarında çömelip, önüne bakan cellatın yanına gittim. Halil ile Selçuk’un, ne söylediklerini sorduğumda, ‘Ben böyle insanlar görmedim. Öncekiler bana küfür ediyordu; bunlar ise

(Hakkını helal et) dediler sözleriyle içini çekiyordu.”

Mustafalar ölür, fakat milliyetçilik fikri ve mücadelesi ölmez

Mustafa PEHLİVANOĞLU

Balgat semtindeki kahvehane taramalarında beş kişinin ölümüne sebep olmakla suçlanıp , 12 Eylül 1980 askerî darbesinden önce yapılan yargılama sonunda idam cezasına çarptırılmıştı. Yatmakta olduğu ve çok sıkı korunan Mamak Askeri Cezaevi'nden kaçtı ancak 18 Ağustos 1980'de Kütahya'da yakalandı. 7 Ekim 1980'de 22 yaşındayken Ankara Merkez Kapalı Ceza ve Tutukevi'nde idam hükmü infaz edildi. Pehlivanoğlu, Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verildi. Mustafa Pehlivanoğlu mahkeme süresi boyunca polis ifadesinin işkence zoruyla alındığını ve kendisinin masum olduğunu iddia etti. İdam kararını veren Sıkıyönetim Mahkemesi Hakimi Ali Fahir Kayacan, daha sonra anlattığı anılarında, Mustafa Pehlivanoğlu'nun asılan solcu Necdet Adalı'ya denge olsun diye idam edildiğini belirtti. Ailesi, idamı ancak infazdan 3 gün sonra çocuklarını ziyarete geldiklerinde öğrenebildi.

Ailesine Mektubu

“Sevgili anneciğim ve babacığım, sizler beni bu yaşa kadar büyüttünüz ve yetiştirdiniz. Benim sizlere karşı işlemiş olduğum hataları ve suçlarımı affedin. Hakkınızı helal edin. Ben sizlerin bir evladınız olarak, bugüne kadar Cenab-ı Allah'ın ve Onun Resulü Yüce Peygamberimizin yolundan ayrılmadım. Fakat Cenab-ı Allah alın yazımızı böyle yazmış. Ne yapalım? Kader ne ise onu çekeceğiz. Ben de kardeşim Haydar gibi bir an önce Cenab-ı Allah'ın huzuruna çıkacağım. Eğer benim günahım varsa, Cenab-ı Allah'ın huzurunda çekmeye hazırım. Yok benim bir günahım yok ise, beni bir yanlışlık sonucu idam cezası ve idam eden kişiler Allah'ndan bulsunlar. Şunu hiç bir zaman unutmasınlar ki, Mustafa'lar ölür, fakat milliyetçilik fikri ve mücadelesi ölmez. Yaşasın yolunda vermiş olduğum ve kellemi verdiğim Türk Milliyetçiliği. Bizim zaferimiz yakındır. Zafer her zaman Cenab-ı Allah'a inananlarındır. Bunun için hiç üzülmeyin. Cenazenin arkasından ağlamak günahtır. Sizden ricam ağlamayın. Anne, sizlerle helalleşmek isterdim, fakat olmadı. Sizler de hakkınızı helal edin. Son olarak, abime, yengeme, yeğenime, bacıma selam eder, haklarını helal etmelerini dilerim. Nişanlıma da selam eder, Cenab-ı Allah'tan mutlu ve neşeli bir yuva kurmasını dilerim.

-Mustafa-

Tanrı Türk'ü Korusun ve Yüceltsin

Biterken...

İdamlardaki korkunç soru işaretleri

Halil ESENDAĞ

Darbe döneminde idam ile yargılananlardan biri de dönemin MHP Genel Sekreter Yardımcısı Yaşar Okuyan'dı. Okuyan, yaşadıklarını hiç unutmadı ve yıllar sonra "O Yıllar" adını verdiği kitabıyla bilinmeyen bir çok şeye ışık tuttu. Okuyan, kitabında 'İdamlardaki korkunç soru işaretleri' başlığı ile yazdığı bölümde Mustafa Pehlivanoğlu hakkında merhum Muhsin Yazıcıoğlu'nun bir açıklamasını hatırlatıyor. "Bu olayla ilgili rahmetli Muhsin Yazıcıoğlu'nun bir açıklamasını hatırlıyorum. Yazıcıoğlu'nun iddiasına göre Mustafa Pehlivanoğlu'na idam kararı çıkıyor. İnfaz edilmek üzereyken mahkeme, Pehlivanoğlu'nun suçlandığı olayda silah kullanmadığını tespit ediyor. Yeni bir karar veriyor. Avukatları gece yarısı mahkeme tutanağıyla beraber Milli Güvenlik Konseyi'ne ulaşip infazın durdurulmasını talep ediyorlar. İddiaya göre Evren'e bu durum intikal ettiriliyor ve dehşet verici bir cevap alıyorlar. Evren, "Bana da öyle bir bilgi geldi. Ama artık çok geç, infazdan dönemeyiz" diyor.

MACİT SOYDAN YENİÇAĞ

SEHPADAKİ ÜLKÜCÜLER

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 12:12 - Last Updated Tuesday, 11 October 2011

Kaynakça :

Destanlaşan Ülkücü Hareket “Şehitler Ölmez”

Onlar Diridirler - Remzi Çayır

Güllerin solduğu Gün - Ahmet Haldun Terzioğlu

12 Eylül'den Anılar, Mektuplar ve belgeler O Yıllar - Yaşar Okuyan

Mektup orijinalleri ve fotoğraflar - Araştırmacı Yazar Metin Turhan